

opusdei.org

Prelato laiškas (2011 m. gruodžio mėn.)

Gruodžio mėnesio laiške prelatas ragina pasiruošti Viešpaties gimimui tinkamai gyvenant Advento laiką ir Mergelės Marijos Nekaltojo Prasidėjimo šventę.

2011-12-20

Mylimiausieji: tesaugo Viešpats
mano dukteris ir sūnus!

Jau prasidėjo Adventas, kviečiantis
mus atnaujinti viltį, ne efemerišką,
nepastovią viltį, o tvirtą pasitikėjimą,

ateinantį iš Dievo. Džiaugsmingas laukimas, būdingas prieškalėdiniam laikotarpiui, **yra esminė nuostata krikščionio, trokštančio vaisingai išgyventi atsinaujinantį susitikimą su Tuo, kuris apsigyveno tarp mūsų: Jėzumi Kristumi, žmogumi tapusiu Dievo Sūnumi.** [1]

Pirmojo Advento sekmadienio Mišių skaitinyje girdėjome Izaijo, išgyvenančio dėl išrinktosios tautos padėties, žodžius. Kadangi to meto vyrai ir moterys buvo užkietinę savo širdis ir nutolę nuo Dievo, pranašas kreipėsi į Dievą, prašydamas jiems atsivertimo: *Sugrįžk dėlei savųjų tarnų, dėl genčių – tavos nuosavybės. (...). O, kad perplėštum dangus ir nužengtum, – kalnai prieš tave sudrebėtų!* [2]. Šis maldavimas viena ar kita forma skamba pastarosiomis savaitėmis. Mes, būdami atidūs Bažnyčios balsui, nuoširdžiai kartojame: *veni, Domine, et noli tardare. Relaxa facinora plebi tuæ* [3]

– ateik, Viešpatie Jėzau, neužtruk;
palengvink sunkias savo tautos
naštas. Liturgijos žodžiai mus
užtikrina: *tuoj ateis Viešpats,
Valdovas; Jis vadinsis Emanuelis, nes
tai bus Dievas su mumis* [4]. Taip ir
yra: **Viešpats ateina sunaikinti
blogio darbus ir visa, kas gali mus
tolinti nuo Dievo, idant grąžintų
mums pirmąją didybę ir tėvystę.**
[5]

Kiek kartų širdimi ir lūpomis tarėme
„*ateik, Viešpatie Jėzau*“? [6]
Mėgaukimės šiuo Šventojo Rašto
sakiniu, kurį liturgija pritaiko
Kristaus atėjimo laukimui: *Rasokite,
dangūs, iš aukštybių ir, debesys,
išlykite teisumą. Žemė teprasiveria,
tedygsa išganymas* [7]. Dangus
atsivėrė prieš dvidešimt amžių
Išganytojų ateinant į pasaulį ir tai
nuolat atsitinka kasdien, kai Jėzus
prisiartina prie mūsų Šventosios
Komunijos pavidalu. Kiekvienai ir
kiekvienam dera atverti Jam savo

širdį, kad prisipildytų tos dieviškos rasos, teikiančioms mums veiksmingumą. Dėl to geriausias būdas pasiruošti dvasiniam Jėzaus Kristaus atėjimui per artėjančias Kalėdas yra tinkamai paruošti savo sielą ir kūną kasdien su nauju užsidegimu priimant Jį Šventojoje Komunijoje. Ar pasinaudoji šiomis dienomis? Kaip trokšti, kad žmonija pasitiktų Dievą? Ar matydamas gatvių dekoracijas ir švieses prašai Dievą, kad Jis būtų tinkamai priimtas savo kūrinių?

Mūsų Tėvas skatindavo mus pasinaudoti šiomis savaitėmis ir **„širdyje statyti Betliejų mūsų Viešpačiui. Ar prisimenate save mažus? Su koku džiaugsmu mokėjome paruošti prakartėlę, kalnus iš kamščiamedžio, mažyčius namelius ir figūrėles aplink ėdžias, kuriose norėjo užgimti Dievas?“** [8]. Jis pabrėždavo vieną mintį, tinkančią visiems

**tikintiesiems: „Gera žinau, kad juo
daugiau praeina laiko, mano
sūnūs ir dukterys kasdien tampa
vis mažesni, nes Opus Dei yra
suaugusiems krikščionims, kurie
dėl Dievo meilės moka tapti
vaikais. Su dar didesniu
džiaugsmu nei vaikystėje,
įrengėme prakartėlę savo sielos
gilumoje.“ [9]**

Apmąstydamas šį nepaprastą įvykį,
Popiežius kviečia pagalvoti apie tai,
kad „pažado išsipildymas,
prasidedantis tą naktį Betliejuje
kartu yra ir nepalyginamai
didingesnis ir, pasaulio akimis
žvelgiant, daug kuklesnis negu
leido nujusti pranašų žodžiai.“

[10] Izaijas ir visi pranašai tik
bendrais bruožais nusakė tai, kas
turėjo įvykti per Kalėdas. Žodžio
išsipildyme glūdi neišivaizduojamai
didesnė, neišmatuojama galia,
kadangi dėl Įsikūnijimo ir Žodžio
gimimo „buvo įveiktas begalinis

atstumas tarp Dievo ir žmogaus. Dievas ne tik pasilenkė iš viršaus, kaip sako psalmės, Jis iš tikrųjų nusileido, įžengė į pasaulį, tapo vienu iš mūsų, kad visus patrauktų prie savęs“ [11]. Kita vertus, visa tai įvyko su pačiu didžiausiu nuolankumu: išmintingiausias, visagalis ir amžinas Dievas, ateina pas mus kaip naujagimis, bejėgis, reikalingas žmogiškų rankų, kurios priglobtų, ir širdžių, kurios išties jį mylėtų. Maldos tyloje, turime elgtis kaip Marija ir Juozapas tą naktį Betliejuje, visą dieną būdami Dievo akivaizdoje ir priimdami jį Eucharistijoje. Jau vien faktas, kad namuose įrengiame prakartėlę, rodo „mūsų viltį, kad Dievas prisiartina prie mūsų (...), o taip pat yra ir dėkingumo išraiška Tam, kuris nusprendė dalintis mūsų žmogiška prigimtimi, neturtu ir paprastumu.“ [12]

Taip pat ruošiamės ir Nekaltojo
Prasidėjimo šventei. Mūsų, Dievo
vaikų, širdys per šią iškilmę
prisipildo džiaugsmo, nes žvelgdami
į Mergelę Mariją matome Jos Sūnaus
atėjimo į pasaulį didingumą ir
nuolankumą. Marijos didybė,
Tyriausioji, Švenčiausioji,
tobuliausias kūrinys. Toks didis jos
kilnumas, kad krikščionys apie ją
sako: „Aukščiau nei Tu - tik Dievas!”
O koks Mergelės iš Nazareto
nuolankumas: žinodama, kad nuo
amžių yra išrinkta būti Dievo Motina,
ji pati save laiko ir vadina Viešpaties
tarnaite. Dukros ir sūnūs, kiek daug
ir nuolat turime mokytis iš savo
Motinos. Ypač darykime tai dabar,
prieš jos šventę. Prašykime Mergelės
Marijos, kad nepamirštume tų
pamokų, kad jas įgyvendintume.

Prisimenu, kad būtent šiuo laiku
1931 metais, prieš aštuoniasdešimt
metų, šv. Josemaria parašė Rožinio
slėpinių apmąstymus, kurie nuo to

laiko padėjo nesuskaičiuojamai daugybei žmonių žengti kontempliacijos keliu. Siūlau ir jums skirti daugiau laiko ir dėmesio šiai pamaldumo Marijai praktikai. Vieną kartą atsakydamas į klausimą, mūsų Tėvas paaiškino: „***Rožinis yra Švč. Marijai labai maloni malda, jau daugelį amžių įsišaknijusi katalikų gyvenime. Tai yra Viešpaties ir Jo Motinos gyvenimo slėpinių apmastydas. Dėl to rekomenduoju iš visos širdies, kad Rožinis būtų visos šeimos malda. Tačiau nedera versti savo mažų vaikų ją melstis [...]. Jei jie nori ateiti melstis kartu, tegul ateina, jei ne, palikite juos ramybėje; ateis vėliau. Tebūnie savanoriškas pasirinkimas.***“ [13]

Dėl didelės pagarbos sielų laisvei mūsų Įsteigėjas pabrėždavo, kad šioje maldoje, kaip ir visose maldingumo praktikose kiekvienas turi eiti savo keliu. Ir pridurdavo:

„Aš pasiūliau būdą melstis, bet niekam nesakau, kad jam būtina taip daryti, nes gali egzistuoti tūkstančiai kitų skirtingų būdų. Sielos, nors yra panašios, kiekviena turi savo kelią. Eikite kuriuo norite, tiek meldamiesi Rožinį, tiek darydami bet ką kitą. Pabandyk, jei tau padeda, trumpai apmastyti Rožinį sudarančias maldas, sudėtas Bažnyčios. Ramiai melskis visus „Tėve mūsų“ ir „Sveika, Marija“. Jei išsiblaškai, pabandyk susikaupti, kiek galėdamas greičiau. Ir net jei buvai išsiblaškęs visą maldos laiką, vis vien meldeisi: atlikai nuostabią serenadą Dievo Motinos garbei“ [14].

Advento laikotarpiu itin gyvai atsiskleidžia džiaugsmingieji Rožinio slėpiniai, ypač paskutiniąją savaitę, kai liturginis pasiruošimas Kalėdoms darosi dar intensyvesnis. Pasistenkime apmąstyti tuos

slėpinius su ypatingu uolumu. Kad padėčiau jums ir sau, perrašau vieną iš mūsų Tėvo komentarų.

„Prisiminkite džiaugsminguosius slėpinius: žavimės tuo nuolankumu Jėzaus, kuris semetipsum exinanivit formam servi accipiens: atsisakė savęs, tapdamas tarnu, prisiimdamas žmogišką kūną. Be nuodėmės, bet tokį patį kaip mūsų. Dėl nuolankumo jis tiek pat laiko kaip ir visi praleido Motinos iščiose.

Įsivaizduokime mūsų Motiną, nuolankiai keliaujančią per Judėjos kalnus aplankyti savo pusseserės šv. Elzbietos. Stebėkime... ir mus sujaudina ta žavinga scena, kurioje nuskamba Magnificat.

Netrukus gimsta Jėzus: kaip ir mes, tik dar didesniame neturte - net ne namuose, o apleistame kampelyje. Non erat eis locus in

*diversorio: nebuvo jiems vietos
užeigoje. Būdamas tikras
karaliaus Dovydo palikuonis,
Viešpats pasirinko gimti ir gyventi
kaip vargšas. Kai evangelistai,
įkvėpti Šventosios Dvasios,
pasakoja Jėzaus kilmės istoriją,
pasakojime minimos kelios
moterys, kurios toli gražu nėra
dorybių pavyzdžiai. Kad mes
galėtume išmokti mylėti bei
suprasti žmones ir per Jėzų atleisti
jiems.*

*Toliau matome, kaip Švč. Mergelė
Marija eina į šventyklą apsivalyti
pagal Įstatymą, nors tyresnis už ją
tik Dievas. Koks nuolankumo
pavyzdys! Ir kokie pilni puikybės
esame mes...*

*Galiausiai, po šių nuolankumo
scenų, mūsų siela prisipildo
dosnumo akinančio mus užsiimti
Dievo dalykais, kaip tai padarė
Jėzus, dar būdamas vaikas, kai jį*

atrado šventykloje po trijų dienų. Būtent tai ir yra paskutiniojo slėpinio tema: „Argi nežinote, kad turiu rūpintis savo dangiškojo Tėvo reikalais?“ [15].

Mergelės Marijos Nekaltojo Prasidėjimo devyndienis yra sūniškos meilės išraiška Dievo Motinai. Tačiau nepamirškime, „kad žymiai svarbiau tai, ką iš Marijos gauname, o ne tai, ką jai duodame. Mergelė Marija siunčia kiekvienam iš mūsų skirtą žinią [...] Ką gi mums sako Marija? Ji kalba mums Dievo Žodžiu, kuris tapo kūnu jos iščiose. Jos „žinia" yra ne kas kita kaip pats Jėzus, kuris yra visas jos gyvenimas. Jo dėka ir per Jį, Marija yra Nekaltai Pradėtoji. Kadangi Dievo Sūnus tapo žmogumi dėl mūsų, taip ir Ji, Jo Motina, buvo apsaugota nuo nuodėmės dėl mūsų visų, kaip išankstinis Dievo numatyto išgelbėjimo kiekvienam žmogui įvykdymas.“ [16]

Šitaip intensyviai ir asmeniškai išgyvendami devyndienį labai gerai pasiruošime Kalėdoms. Be to, kaip rodo patirtis, šios dienos yra gera proga asmeniniam apaštalavimui. Mergelė Marija visada patraukia sielas ir veda jas pas Jėzų.

Pabandykime tvirtai susieti šiuos du aspektus - bendravimą su Dievo Motina ir apaštalinį uolumą – dabar ir visą gyvenimą. Apmąstykime mūsų Tėvo žodžius, kuriuose slypi nepaprasta jėga ir stimulus mūsų kasdieniam atsakui. ***„Pasaulis yra it didžiulė išdžiūvusi burna, trokštanti Kristaus, o mes, krikščionys, esame vanduo, turintis numalšinti šį troškulį. Žmonės mūsų laukia. Kur tu būsi rytoj, pasiruošęs skleisti tą ugnį ir Kristaus meilę? Blogas ženklas, jei neturi prozelitizmo alkio. Esame žemės molis, bet per Dieviškojo Mokytojo rankas duosime šviesą akims tų, kurie akli, kurie nemato tiesos spinduliavimo.“*** [17]

Praėjusį mėnesį prasidėjo pastovi prelatūros veikla Šri Lankoje. Karštai dėkokime Dievui, nes jau tą pačią jūsų brolių atvykimo dieną naujojo centro koplyčioje buvo paliktas Švenčiausiasis Sakramentas: dar vienas tabernakulis neaprepiamose Azijos žemėse! Nekaltai Pradėtajai Mergelei pavedu šią veiklos pradžią ir visą apaštalinę plėtrą, kurią, jai užtariant, vykdome daugybėje pasaulio kraštų.

Dukterys ir sūnūs, sielos mūsų laukia, laukia tavęs. Kasdien gyvenkime trokšdami mylėti Kalvarijos Auką. 1937 m. gruodžio 3 d., pirmą kartą po religinio persekiojimo mėnesių Ispanijoje, mūsų Tėvas galėjo aukoti Šv. Mišias su visais reikalingais liturginiais drabužiais. Girdėjau, su kokia dideliu dėkingumu jis minėjo ir kasdien meldavosi už jam pagelbėjusį Andoros kunigą.

Ir toliau melskitės už Popiežių ir jo intencijas, už jo bendradarbius Bažnyčioje, už neseniai vykusios jo kelionės į Afriką dvasinius vaisius. Nepamirškite vienytis su mano intencijomis, kurios, kaip daugelį kartu sakiau, yra labai gausios ir visos Dievo garbei.

Su meile jus laimina,

Jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2011 m. gruodžio 1 d.

[1] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 2010 12 22.

[2] Mišiolas, Pirmasis Advento Sekmadienis, Pirmasis skaitinys (B) (Is 63, 17-19).

[3] Valandų liturgija, I Advento sekmadienis, Ad Nonam.

[4] Mišiolas, gruodžio 21 d., Įžangos priegiesmis (cfr. Is 7, 14; 8, 10).

[5] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 2010 12 22.

[6] Ap 22, 20.

[7] Mišiolas, Ketvirtasis Advento Sekmadienis, Įžangos priegiesmis (Is 45, 8).

[8] Šv. Josemaria, Meditacijų užrašai, 1973 12 25.

[9] Ten pat.

[10] Benediktas XVI, Jėzaus Gimimo pamokslas, 2010 12 24.

[11] Ten pat.

[12] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 2010 12 22.

[13] Šv. Josemaria, Šeimos susirinkimo užrašai, 1972 11 17.

[14] Šv. Josemaria, Šeimos
susirinkimo užrašai, 1972 10 9.

[15] Šv. Josemaria, Šeimos
susirinkimo užrašai, 1967 11 16.

[16] Benediktas XVI, Kalba, pasakyta
priešais Mergelės paveikslą, 2010 12
8.

[17] Šv. Josemaria, Meditacijų
užrašai, 1942 10 24.